

Anmeldelse af koncert med Leon Falk Satchmo Tribute

Allerede i koncertens første nummer "Muskrat Ramble" kunne man fornemme det særlige lydbillede som en besætning med tre blæsere og en rytmegruppe med kun piano og banjo/guitar giver.

Denne besætning var karakteristisk for 1920-ernes "Hot Five", hvor Louis Armstrong brillierede med sit verdenskendte trompetspil. Her var det bare trompetisten Bjørn Ingelstam, som på bedste vis udfyldte Armstrongs rolle.

De unge svenske jazzmusikere gjorde den historiske jazz levende for os publikummer nede i salen på Elværket. Måske burde orkestret hedde "Hot Five Tribute", idet alle fem i orkestret leverede musikalske præstationer på højde med musikerne i det historiske "Hot Five", samtidig med at de lagde deres egne fortolkninger oven i, så vi fik en aktuel og musikalsk udfordrende koncert, hvilket blev honoreret med klapsalver til hver enkelt solist gennem hele koncerten.

Orkesterlederen Leon Falk, trombone, Adam Falk, klarinet og sax, Bjørn Ingelstam, Uno Dvärby, guitar og banjo samt Sara Karkkonen, piano, leverede gennem hele koncerten både fortræffelige soli og høj klasse i forbindelse med sammenspillet i de kollektive improvisationer.

Desuden vil jeg ikke undlade at fremhæve Leon Falks vokal med hans meget personlige form for scatsang med indbygget falset-vibrato, hvilket satte særlig kolorit på flere af sangene.

Første afdeling bestod af mange af de traditionelle "Hot Five"-numre som: "Sleepy Time Down South", "High Society", "Struttin with Some Barbecue" og "West End Blues", hvor Bjørn Ingelstam i sidstnævnte leverede både Armstrongs trompetintroduktion og den kendte solo af højeste kvalitet, samtidig med at Adam Falk spillede helt op til Johnny Dodds standard.

Men vi fik også melodier som: "Irish Black Bottom", "Someday You Will be Sorry", "Don't forget a Monday Date", "Willie The Weeper" og "Skt. Louis Blues" spillet med energi og spilleglæde. Hertil kom nummeret "Mezmerizing Liza" - en Leons Falk komposition i hurtigt tempo, hvor vi hørte et sublimt sammenspil mellem de to brødre Leon og Adam.

I "Orys Creole Trombone" spillede Leon Falk trombone ligesom Kid Ory, og undervejs fik vi en flot banjosolo med pianoet som baggrund i bedste Lil Hardin/ Earl Hines stil.

Efter pausen blev Stig Nielsen, der er altsaxofonist i "Spirit of New Orleans", inviteret op på scenen for at spille med i nummeret "Indiana", hvilket naturligvis også udløste bifald. I dette nummer viste Bjørn Ingelstam endnu engang, at han også inden for den traditionelle jazz' rammer er i stand til at vise mere moderne sider af sit trompetspil.

Selv en populær Armstrong-melodi som "Hello Dolly" fra 1968 blev spillet som et gedigent jazznummer.

Vi fik således en guldgrube af numre fra den traditionelle jazz' skattekasse kombineret med nutidens unge jazzmusikers formidable kunnen, så vi endnu engang blev underholdt på bedste vis i Seaside Jazz Club.

Mogens Lerbech